

PAOLO COGNETTI

NIEČO MALÉ,
ČO KAŽDÚ CHVÍĽU
VYBUCHNE

PREKLAD
PETER BILÝ

Cradle to Cradle Certified™ je globálne uznávaný štandard bezpečných a cirkulárnych výrobkov. Papier Munken Print Cream od spoločnosti Arctic Paper Munkedals použitý na predsádky a vnútorný blok tejto knihy je Cradle to Cradle Certified™ na bronzovej úrovni.

Paolo Cognetti

Niečo malé, čo každú chvíľu vybuchne

Paolo Cognetti

UNA COSA PICCOLA CHE STA PER ESPLODERE

© Paolo Cognetti 2007

© Minimum Fax 2007, 2017

Published by arrangement with Lester Literary Agency

TRANSLATION © Peter Bilý 2021

COPYEDITING Martina Kubealaková

COVER © Barbora Šajgalíková

SLOVAK EDITION © Inaque 2021

ISBN 978-80-8207-131-6

ISBN E-BOOK 978-80-8207-132-3

Paolo Cognetti

Niečo malé,
čo každú chvíľu
vybuchne

INAQUE

Ak nebudem sám sebou, kto ním bude za mňa?
No ak budem sám sebou, kým budem?
A ak nie teraz, kedy?

Hilel starší, *Babylonský Talmud*

KOSTLIVKYNE

Uprostred sobotnej noci zazobaní rodičia odchádzajú z večierkov zazobancov.

V prvú sobotnú noc prichádzajúceho leta medzi jednou a druhou ráno pod mesiacom v splne naši rodičia schádzajú ako klesajúce hudobné tóny prístupovou cestou z vily na kopci: muž a žena v takmer dvadsaťročnom manželskom zväzku, v takmer dvadsaťročnom manželstve plnom omylov, sľubov, podrazov a odpustení, vo zväzku, ktorý vďaka tomu dozrel a spevnel; rodičia sa uprostred sobotnej noci v objatí vzd'ajú od zámožnej vily.

Naše matky si opierajú hlavu o plecia našich silných otcov: o telá vypracované vo VIP posilňovniach, vyleštené kilometrami bicyklovania a plávania, obdivované počas stretnutí dozorých rád; muži vedú telá svojich manželiek preč od lúčov a fontán, od stoličiek a stolov z kovanej ocele, od pripitých a šťastných mužov a žien, od zazobaných priateľiek a priateľov prejavujúcich radosť a opojenie uvoľnenými kravatami, goliermi so stopami od rúžu, podkladovým krémom nazbieraným vo vejárikoch vrások okolo úst, od viac či menej oficiálnych mileneckých párov, ktoré naši rodičia zdravlia s blahosklonnosťou vyhradenou telesným slabostiam, koniec koncov ich chráni erotická aura dvojíc v strednom veku, ktoré si trochu vypili.

Na záver procesie, na parkovisku, naši otcovia prebudia svoje luxusné anglické či nemecké autá, v ktorých sa naše matky zahniezdia, prepadnú sa do kožených sedadiel a čelá si oprú o studené sklá. Možno spia, napriek klimatizácii a zákrutám v pahorkoch, alebo možno okienkom pozorujú krajinu: odbočky na súkromné cesty, elektrické brány a priemyselné kamery, miesta niekdajších večierkov, ktoré prebúdajú prúd spomienok v srdciach našich slabých matiek, matiek oslabených pasivitou a frivolnosťou, vážnosťou služobníctva, rozmarmi hormónov a chlácholením psychofarmák, zoznamom výčítiek, počnúc stredoškólakom obetovaným dominantnému mačovi, zrieknutím sa divadelnej alebo klavírnej kariéry alebo vysokoškolského diplomu až po poslednú diétu, ktorú prerušil záchvat pažravosti, poslednú tajne vyfajčenú cigaretu a litánie odriekavané počas terapeutických sedení alebo telefonátov s priateľkami.

Napokon tváre našich rodičov osvetlí vstupné svetlo pri bráne domu: pravidelne sa strieda žltá s čiernou. Na reflektory anglického alebo nemeckého auta štekajú dvaja dalmatínci a bežia im naproti. Naše matky sa prebudia alebo prebudenie predstierajú, vystúpia z auta, sklonia sa k psom a hľadia ich, zatiaľ čo naši otcovia odhrňajú suché lístie zo vstupného schodiska, a tak rituálnymi gestami dávajú najavo vlastníctvo svojho druhého či tretieho domova, úmyselné zariekanie, ktoré má oddialiť predstavenie, ktoré ich čaká o pár krokov neskôr, na konci cesty, v kuchyni.

Toto je ich osobné peklo. Kuchyňa. Peklo, do ktorého sa naši rodičia večer čo večer vracajú. Kuchyňa nadizajnovaná kamarátom architektom, jedným z profesionálneho zoznamu zahŕňajúceho kamaráta chirurga, kamaráta advokáta, kamaráta obchodníka a kamaráta notára. Kuchyňa naprojektovaná tak, aby bola srdcom domu, hoci ide o druhý či tretí domov, s centrálnym digestorom, barovými stoličkami, ostrovčekom a okrúhlym oknom s výhľadom do záhrady; so-

šovka, cez ktorú kedysi slnko zaplavovalo svetlom jarné raňajky. V kuchyni, do ktorej naši otcovia nanajvýš nakuknú, pokrútiť hlavami a povzdychnú si, než vyjdú do spálne, pričom naše matky odsúdené na utrpenie zrekonštruujú gastronomický priebeh večera, pohľadom skontrolujú chladničku a mramorovú kuchynskú dosku, ponárajú prsty do odtoku v dreze a nakoniec skúmajú obsah odpadkového koša. Nájdú zvyšky pečeného mäsa, celú jahňacinu, ktorú popoludní upiekla domáca, zvyšky bielych cibúl' a pečených zemiakov, zvyšky francúzskeho syra, po ktorom celé dni páchlo anglické či nemecké auto, zvyšky torty, zákuska so sezónnou polevou, broskyne a jahody a marhule a šľahačky: zvyšky celkom tradičného jedla, nedel'ného obeda, počas ktorého naši otcovia budú musieť predostrieť starým otcom ročnú uzávierku rodinnej firmy v červených číslach, menu pripravené, aby čestným predsedom osladilo vlastnú finančnú nespôsobilosť. Jedlo zmietnuté z povrchu zemskeho spolu s litrom polotučného mlieka, základnou prísadou procesu vracania, ku ktorému práve teraz dochádza v záchode na prvom poschodí: štyri steny pokryté ružovými kachličkami a nálepkami 101 dalmatíncov, kúpeľňa neprístupná našim rodičom, herňa a mučiareň ich kostnatých dcér.

Oveľa neskôr naše matky vojdú do spálne. Rozpustia si vlasy, pred toaletným zrkadlom si zotruť zvyšky mejkapu a sĺz, zbavia sa šiat nasiaknutých potom a vkĺznu do čistej postelnej bielizne, voňajúcej po slnečných lúčoch, už zohriate dokonalým metabolizmom ich manželov. Nešťastné ženy v náručí mužov v pyžamách: v posteliach ako táto, v starých manželských posteliach, v rodinných posteliach, v posteliach čoraz zriedkavejších sexuálnych stretnutí, sa naši rodičia predtým, ako zhasnú svetlo, a po tom, čo sa prihodilo toto alebo niečo podobné, rozhodnú poslať nás sem.

Je to švajčiarska klinika. Letný tábor pre anorektičky, chránený smrekovými lesmi v nadmorskej výške pár tisíc metrov. Okolo dvora stoja tri budovy v alpskom štýle, každá s prízemím z kameňa, telom z dreva a strechou znova z kameňa. Každá je vybavená komínmi, podkroviami, čipkovanými záclonami a muškátmi na balkónoch. Margot, ktorej skutočné meno je Margherita, je práve v okne svojej izby na prvom poschodí budovy nazvanej oddelenie: v stroho vybavenej spálni stojí skriňa, písací stolík, stolička a stojan na infúziu. Na obed si Margot môže vybrať medzi umelou výživou alebo podnosom, ktorý jej nemecká ošetrovatel'ka nechala na posteli už pred dvadsiatimi minútami. Varená zelenina, ovocná šťava, ryža. Margot vie, že jedného dňa sa vzdá. Teraz ešte nie, pomyslí si. Treba si brániť česť. Ešte nie.

Dnes je prvý júlový pondelok. Pacientky sa na začiatku letných prázdnin trúsia nepravidelne a popoludnia si zachovávajú príchuť novoty. Zastavujú a odchádzajú autá, z ktorých sa vykladajú batožiny, s ktorými sa treba teperiť hore. Dievčatá sa znovu zmocnia izieb a nádvoria, zatiaľ čo uzly starých spojenectiev sa obnovujú: priateľky z minulého roka si prisahanecky kývnu, nepriateľky si vymenia ľadové pozdravy. Veteránky na príhovore chýbajú, veď sú už veľké a namiesto nich tam stoja čerstvo naverbované dievčatá, ktoré treba vyvíčiť. Rodičia sú si všetci podobní.

Margot má sedemnášť a za sebou tri pobyty. Fajčí cigaretu, sedí na rímse, jednu nohu si pokrčila pod seba. Pozerá sa na kl'ukatú cestu, vedúcu z údolia, na lesk metalízy, ktorý sa mihne na každej zákrute v lese, a sama so sebou sa staví, že najbližšiu pacientku dovezu na Porsche. Z výšky pozoruje svoje spolupacientky počas odpočinku: menšie dievčatá, trinášť- a štrnásť-ročné hrajú volejbal na kriedou nakreslenom ihrisku uprostred nádvoria. Staršie dievčatá si ich nevšimajú, sedia na lavičkách v skupinkách po dvoch či troch. Margot ich ráta: dvadsaťdva. Klinika je takmer plná. Nevidí Gretu ani

Giuliu, no vie, že sestry niekde pre ňu pracujú. Dohadujú obchody a vydierajú v malom, stanovujú hierarchie, korumpujú vychovávateľky, aby získali alkohol a cigarety. Potom vidí Lekárku. Stojí v okne svojej pracovne ako na stráži. Pozerá sa na vstupnú cestu do kliniky, na hodinky a znovu na cestu. Margot si spojí vyčkávanie s dôležitým príchodom a príjazdom Porche: teatrálné si zívne a znovu sleduje cestu s obnoveným a trpezlivým záujmom.

Ako každé izolované prostredie má aj klinika svoje pravidlá, zvonku nepochopiteľné, no úplne logické pre toho, kto žije vnútri. Lekárka je miestna kráľovná a v podkroví hlavnej budovy má svoje komnaty. Na prvom poschodí sú dve auly a knižnica, k tomu veľký salón, v ktorom sa pacientky schádzajú na skupinové aktivity, na hry počas daždivých dní a týždenné sčítavanie bodov. Toto je srdce systému. Body. Princíp má vedecký názov: zmena správania. Body každú nedeľu prerátava Lekárka osobne, podľa nabratej váhy a úroveň spolupráce v psychoanalytickej terapii. Sú tu ďalšie malé bonusy, ktoré sa získavajú v kurzoch a pri domácich prácach, no rozhodujúce faktory sú iba dva: hmotnosť a analýza. Kto priberie, zvíťazí. Kto sa vyrozpráva, zvíťazí. Žiadna diplomacia, žiadne pomalé nahlodávanie, žiadne úskoky okrem vydierania.

Margot pochopila dôvod takejto brutálnej metódy. Anorektičky sú zvyknuté na čísla: prerátavajú kalórie, počet krokov nutných na ich spálenie, množstvo nenávisťi, ktorú treba vydať výmenou za hrôzu. Neznášajú rozkazy a naozaj, tu vnútri nie je nič povinné. Možno odmietnuť jedlo, počas terapie hrať nemú. Možno fajčiť, nadávať, plakať alebo sa hádzať o zem, behať okolo kliniky po raňajkách alebo inak hysterčiť, no platí sa za to: strácajú sa body a život vnútri sa riadi bodmi. Body sú potrebné na používanie telefónu, požičanie knihy z knižnice, objednávku iného jedla ako zo stanoveného menu, samostatnú cestu na záchod. Takže úsek, na ktorom sa

teraz Margot nachádza, je ozajstné a pravé nemocničné oddelenie: izolácia pre pacientky v ťažkej fáze a pre recidivistky, sú v ňom ihly, zápach dezinfekcie a odborný personál. Budova oproti je akási škola s kuchyňou a jedálňou, izbou pre vychovateľky, spálňami a prémiovou manzardou, bytom pre štyri osoby, kde sa v auguste presťahujú tie najbodovanejšie. Budovy sú identické a celý čas na seba vidia, takže každá pacientka vždy vie, odkiaľ prichádza, kam sa dostala a kam smeruje. Je to systém postavený na princípoch anorexie: železné pravidlá a jeden proti všetkým. Takže, pomyslí si Margot, preto tak dobre funguje.

Auto je Porsche Cayenne. Vynorí sa z lesa a stúpa smerom ku klinike, prednými kolesami zastaví na volejbalovom ihrisku. Malé dievčatá sa prestanú hrať. Staršie prerušia svoje znudené rozhovory. Aj vychovateľky, ktoré sa počas odдыхu opalujú na lúke vedľa cesty, sa otočia, aby sa pozreli, kto prichádza. Majiteľ Porsche vystúpi a prejde okolo: žiadna matka, pomyslí si Margot, tento chlap je pristarý, aby bol otcom. Otvorí dvere a vezme za ruku svoju malú blondávu kostlivkyňu v ružových šatách a s plyšovým medveďom pod pazuchou. Keď pár prejde nádvorím, malé dievčatá sa znovu začnú hrať, staršie sa vrátia k rozhovorom a Margot sa pozrie hore. Lekárka zmizla zo svojho okna. Okrem mier, hoci sa už naučila nedať sa nimi oklamať, sa jej nová pacientka zdá zjavne primladá. Možno najmladšia, akú tam kedy videla. A pomyslí si: to ťa znepokojuje? Ide iba o vek alebo o niečo iné? Má pocit, že našla slabé miesto, no potrebuje sa dozvedieť, kde ju dajú, aby mohla ísť na vec. Skôr ako sa vráti dnu, si ešte poslednýkrát potiahne z cigarety a ohorok vyhodí na nádvorie.

„Anorektičky sú klamárký,“ povie Margot o týždeň neskôr. „Mohla by som povedať zachráňte ma, chcem sa uzdraviť, chcem, aby ste mi pomohli stať sa lepším človekom. No prav-

dou je, že mne sa choroba páči. Aj teraz, keď sa kŕmim, teraz, keď akceptujem terapiu a všetko ostatné, viem, že si ju chcem nechať.“

„Vďaka chorobe sa môžeš cítiť výnimočná,“ povie Lekárka.

„Stále sa k tomu vraciame, však? Sme také predvídateľné, všetky chceme najkrajšie šaty a otcovskú lásku. A napriek tomu si myslím, že je to otázka identity, potreba povedať: toto som ja, toto sú iní. A ja sa od vás líšim, rozumiete?“

Je nedeľné ráno. V posledných dňoch Margot začala spolupracovať a dnes večer bude premiestnená do spoločnej spálne. Teraz je vystretá na ležadle v Lekárkinej pracovni: pozerá sa na hrče na drevenom strope a počúva tikanie nástenných hodín, klapnutie puzdra na okuliare, šušťanie papiera. Je to jej zošit, akýsi denník, ku ktorého písaniu nabádajú počas liečenia všetky pacientky.

„Toto mi pripomína niečo, čo si napísala,“ povie Lekárka. „Aha, tu som to podčiarkla. *Cítim sa plná svojej matky.*“

„Vaším problémom je, že ste príliš posadnutá symbolmi,“ povie Margot. „Matka vás kŕmi svojím mliekom, to znamená, že vlastným telom, takže sebou. Jeť znamená napíňať sa ňou. Vracat' je ako vyvracať ju. No pri mne to neplatí, moja matka ma nikdy nedojčila.“

„Opýtala si sa prečo?“

„Pozrime sa, teraz by som mala povedať niečo dramatické. Nechcela ma, bola žiarlivá, chcela sa ma zbaviť. No moja matka nie je taká bystrá. Pravdepodobne sa obávala, že si zničí prsia.“

Lekárka si povzdychne. Zatvorí zošit a odloží ho. Okuliare vloží do puzdra. Čas vypršal.

„Máme novú pacientku,“ povie, zatiaľ čo sa Margot posadí na ležadlo. „Viem, že si ju videla, keď prichádzala. Volá sa Lucia.“

„Malá blondínka. Kol'ko má rokov?“

„Dvanásť. Tento rok mala ísť do siedmej triedy, no nako-

niec do školy vôbec nešla. Hľadám niekoho, kto jej pomôže s úlohami, aspoň kým ostane na oddelení.“

„A ja s tým mám akože čo?“

„Si výborná v matematike. Zváž to. Dostaneš za to body.“

„Kol'ko?“ opýta sa Margot.

„Uvidíme,“ odpovie Lekárka. „Nemám chuť sa dnes s tebou naťahovať, Margherita, dnes nie.“

V ten večer je v spálni starších dievčat malá párty. Greta a Giulia zorganizovali privítanie obyvateľky poslednej postele v izbe, ktorá tradične patrí líderke, ktorou sa dnes večer znova stane Margot. Giulia sedí na zemi: má na sebe hodvábnu bielizeň, odhalené nohy a elektrický depilátor, ktorým si prechádza zdola nahor od členkov ku kolenám a loví chĺpky, ktoré sa pre rozkývané hormóny utrhlí z reťaze. Greta pracuje na posteli oproti: v tričku a tepláčkoch, s kapucňou na hlave, ako lupička. Pred chvíľou si zo svojej skrinky vybrala kozmetický kufrík so zámkom na heslo a teraz položila na stolík tri flakóny francúzskeho parfumu. Dior, Givenchy, Yves Saint-Laurent. Giulia je telo, Greta je hlava: sofistikovaná bábika, stroj na mŕňanie peňazí pre dedičov a geniálna študentka, ktorá je dva roky pred rovesníčkami. Pripravili pre ne projekty. Investície, prestížne vzdelanie, zoznamy partnerov. No v istej chvíli sa všetko pokazilo.

„Čučoriedkovica, malinovica, vínovica,“ povie Greta. „Chľast pre horalky. Nie je to bohviečo, ale robím na tom.“

Margot stojí pri okne. Pozoruje izby v oddelení, prezerá si ich jednu za druhou, tie, v ktorých sa svieti, tie, v ktorých je tma, a pýta sa sama seba, kam zavreli dievčatko. „Čučoriedkovica,“ povie a vráti sa k posteli.

„Poison de Dior,“ odpovie Greta. „Skvelá voľba.“ Vezme prvý flakón, odkrúti z neho vrchnák a vytiahne rozprašovač so slamkou. Potom ho podá Margot so slovami: „Je to rozkaz.“

„Na zdravie,“ povie. Pri prvom hlte jej pálenka z čučorie-

dok rozpáli hrdlo. Druhý zmierni pálenie a pri treťom jej už nič nie je. Opýta sa: „Novinky?“

„Učiteľ kreslenia,“ odpovie Giulia. „Francúz, ale neviem odkiaľ.“ Z puzdra na manikúru vybrala pinzetu. Pokračuje: „Bigotný katolík, ženatý, deti. No je to jediný muž v obehu.“

„Veľa šťastia,“ odpovie Margot a podá jej pálenku.

„Vychovávateľka z minulého roka zvýšila ceny cigariet,“ povie Greta. „Všetky značky. Myslím si, že by si sa s ňou mala porozprávať.“

„V poho,“ odpovie Margot. Spod vankúša vytiahne balíček a spočíta, koľko cigariet v ňom ostalo. Štyri. Nevie, ako dlho jej vydržia. Do dnešnej noci, možno do zajtra: vo chvíľkovej pochybnosti si jednu zapáli. Potom sa opýta: „Viete niečo o novom dievčati?“

„Málo,“ zareaguje Giulia. „Neviem, odkiaľ je ani čo sú za rodinu. Je však jasné, že neje.“

Giulia si odpije a vráti flakón Grete. Kým si ho podávajú, sestry si vymenia pohľady: potom sa jedna vráti k svojim chĺpkom a druhá zakloní hlavu, aby sa napila posledných kvapiek alkoholu, no Margot si už niečo v tom pohľade všimla. Niečo vedia a neprehovoria o tom a to je pre ňu veľmi nebezpečné.

„A okrem toho?“ opýta sa, aby im pripomenula, kto tu šéfuje.

„Lekárka,“ ozve sa Greta. „Nieкто prisahá, že ju videl na oddelení. Vychádzala z izby tej malej.“ Posledné hlásky vysloví polohlasom a potom prázdny flakón zavrie.

V tú noc, ako aj počas iných, Margot nespí. Nie je to len novinka, ktorá jej nedá zaspáť: Lekárka, ktorú nikto nikdy nevidel mimo jej pracovne, sa obťažuje navštíviť pacientku na izbe. Nespavosť závisí od iných dôvodov: existujú superhrdinovia, ktorí sa počas dňa skrývajú v dave a v noci ich prebúdzajú vlastné superschopnosti. Hlad sa vyhrotí. Oblieha ich príliš intenzívne svetlo, priveľmi saturované farby, vrstvené

hluky. Margot má vo svojej posteli so zatvorenými očami presnú mentálnu mapu svojho okolia. Rozoznáva po jednom dýchacie cykly dievčat na izbe: vie, ktoré spia, ktoré sa snažia zaspať, ktorým sa sníva o jedle. Aj dnes v noci Greta opustila svoju posteľ, aby vkĺzla do Giuliinej, tá jej odporovala, potom sa vzdala a Margot si predstavuje ich objatie ako mechanické spojenie: fungujúce súkolesie či dobre naolejšované pánty.

Vďaka svojej superschopnosti cíti oveľa ďalej. Zachytí vzlykanie malej pacientky z vedľajšej spálne. Zaostrí na rádio v miestnosti vychovávateľiek. Načúva vodopádu pod klinikou a červotočom, ktoré nahlodávajú strešné trámy. Keď sa to všetko stane neznesiteľným, Margot vstane, nájde a pokrčí prázdny balíček, vráti sa k oknu ani nie polhodinu potom, čo tam stála naposledy. Nádvorie osvetľuje jediná lampa. Lekárka bola hore až do neskorých hodín, no už si ľahla spať. Aj v oknách na oddelení je tma, až na modrastý svit, ktorý preniká z jednej z izieb. Priveľmi slabé na lampu, priveľmi studené na sviečku: Margot to skôr pripomína dekoračné svetielko na stenu. Aké pekné predstavenie. Z rímky pozbiera ohorky, aby si mohla ešte naposledy potiahnuť.

Na druhý deň popoludní Margot prejde chodbou oddelenia, pretože kráča za svojou najobľúbenejšou obeťou. Nemecká ošetrovateľka ide v azúrovom dámskom kostýme, v nízkyh topánkach, s vlasmi stiahnutými dozadu. Žiadne uniformy či dreváky: klinika má okrem profesionálnych aj estetické pravidlá. Oboje súvisia so striedanosťou, čo je pre Margot zábavný princíp, jej najnevinnejšou kratochvíľou je podpichovať tých, ktorí sa riadia pravidlami.

„Frau Váha,“ povie. „Čo je s tebou? Stále sa na mňa hneváš za ten žartík s vodou?“

Ošetrovateľka neodpovie. Prezývka, ktorú jej dali pacientky, sa zakladá na tom, že každé ráno kontroluje ich hmotnosť. Margot si z nej vystrelila vlani, keď dva týždne ukrývala malé fľaše vody, ktoré dostávajú k jedlu, a na tretí týždeň ich začala

noc čo noc piť v stúpajúcom množstve. Jednu v pondelok, dve v utorok a tak ďalej, až do nedele: vtedy vypila sedem fliaš naraz. Tri a pol kila postupného naberania hmotnosti, vďaka čomu získala priepustku z oddelenia. Samozrejme, na trik sa prišlo okamžite, no ukázala tým, o čo jej šlo: ovládanie tela víťazí aj nad pravidlami. Tri a pol litra vody bez toho, aby sa pocikala. Bola to jej chvíľka slávy.

Ošetrovatel'ke tým musela spôsobiť problémy. Upozornenie na zvýšenie ostražitosti, ak nie rovno oficiálne pokarhanie. Teraz sa zastavuje za poslednými dverami v chodbe: strčí kľúč do zámky a chytí sa kľučky, no než otvorí, obráti sa na Margot. Povie: „Si posledný človek, ktorého by som tu chcela vidieť. Si zlé dievča.“

Margot sa usmeje. Začne si vážiť svoju novú pozíciu moci. Je to kyslé ovocie kolaboracionizmu, pomyslí si: ktovie, koľko iných na to musí prísť. „Môžeš sa vrátiť k stráženiu záchodov, Frau Váha, vďaka.“

Potom je strčená dnu. Dvere sa jej za chrptom zabuchnú a chodbou sa ozývajú odchádzajúce kroky ošetrovatel'ky. Margot sa okolo seba poobzerá a jeden pohľad jej stačí, aby si všimla základné detaily. Ešte nedotknutá tácka s obedom, práve zavesená infúzia na stojane s cukrovým roztokom, plastová hadička strácajúca sa pod prikrývkou. Premeria si rozloženie a objem a potom zdvihne deku, aby odhalila celý statok plyšových hračiek: kravy, prasatá, králiky, ovce a psy. Otvorí skriňu a nájde sedem nočných košiel' v rôznych odtieňoch ružovej. Nakoniec sa sklóni, aby sa pozrela pod posteľ. Povie: „Vieš čo, bábika? Ružová sa mi hnusí. Zvieratá sa mi hnusia. Ešte ťa nepoznám a už ťa neznášam.“

Prekvapenia prídu neskôr. O polhodinu si Margot listuje Luciiným zošitom z matematiky. Skontrolovala delenie, operácie s množinami, rovnice so zlomkami a desatinnými číslami. Trochu si prezrela geometriu: pravidelné mnohouholníky, kružnice, mnohouholníky v kružniciach. Všetko bez chýb.